

ΑΝΩΤΑΤΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

(ΥΠΟΘΕΣΗ ΑΡ. 14/1985)

ΕΦΕΣΗ ΟΡΦΕΑ ΑΘΗΑΙΝΟΥ ΚΑΙ Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
Π. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Α. ΣΥΜΕΟΥ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ
Δ.Ε. ΚΟΠ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΣ 6/11/1985

Ημερομ: 27.12.1985

Ώρα: 3.30 μμ

Τόπος: Γραφεία ΚΟΑ

Ενώπιον: κκ Αλέκου Ευαγγέλου Προέδρου, Τίτου Φάνου Αντιπροέδρου, Αντώνη
Δράκου και Ξένιου Ξενόπουλου Μελών.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

Με την παρούσα έφεση προσβάλλεται η απόφαση της Δικαστικής Επιτροπής της ΚΟΠ ημερομηνίας 6 Νοεμβρίου 1985, με την οποία το Σωματείο ΟΡΦΕΑΣ Αθηαίνου βρέθηκε ένοχο αθλητικού παραπτώματος για απόπειρα δωροδοκίας και διεγρόφη από τις τάξεις της ΚΟΠ. Με την ίδια απόφαση η Δικαστική Επιτροπή βρήκε ένοχους τους αξιωματούχους του Σωματείου, Γ Παπαγεωργίου, Π Γεωργίου και Α Συμεού, και επέβαλε πρόστιμο £250 στον κάθε ένα.

Κατά την ενώπιον μας διαδικασία κρίθηκε σκόπιμο να αποφασιστεί πρώτα το νομικό σημείο της έφεσης κατά πόσο η Δικαστική Επιτροπή είχε δικαιοδοσία να επιληφθεί της παρούσας υπόθεσης, γιατί η απόφαση της ΑΔΕΑ πάνω στο σημείο αυτό είναι δυνατό να καταστήσει την περαιτέρω εκδίκαση της υπόθεσης χωρίς αντικείμενο. Γι' αυτό το λόγο δε θα ασχοληθούμε στο παρό στάδιο με τα γεγονότα της υπόθεσης στη λεπτομέρεια τους, αλλά θα αναφερθούμε μόνο στα γεγονότα εκείνα που έχουν σχέση με το υπό εκδίκαση νομικό σημείο.

Το αθλητικό παράπτωμα το οποίο αντιμετώπισαν οι τρεις αξιωματούχοι, και για το οποίο βρέθηκαν ένοχοι, ήταν ότι, μεταξύ 15 και 19 Μαΐου 1985, σε συνεργασία με τον Έφορο ποδοσφαίρου του Σωματείου συνωμότησαν να δωροδοκήσουν ή/και δωροδόκησαν τον ποδοσφαιριστή του ΕΘΝΙΚΟΥ Άσσιας Χριστοφίδη, με σκοπό να έχει μειωμένη

απόδοση στον αγώνα ΟΡΦΕΑ Αθηαίνου-ΕΘΝΙΚΟΥ Άσσιας, που διεξήχθη στις 19 Μαΐου 1985. Τις ίδιες κατηγορίες αντιμετώπισε και το Σωματείο και βρέθηκε ένοχο για τις πράξεις των αξιωματούχων του.

Ο ευπαίδευτος δικηγόρος του Σωματείου και των αξιωματούχων αναλύοντας ενώπιον μας τους λόγους εφέσεως εισηγήθηκε ότι:

- (α) Η Δικαστική Επιτροπή της ΚΟΠ έσφαλε στην ενδιάμεση απόφασή της με ημερομηνία 25/11/1985, με την οποία αποφάσισε ότι έχει δικαιοδοσία να δικάσει τους εφεσείοντες παρά το ότι η υπόθεση παραπέμφθηκε ενώπιόν της στις 18/10/1985 και είχαν παρέλθει 45 μέρες από την ημερομηνία που διαπράχθηκε το αδίκημα.
- (β) Η Δικαστική Επιτροπή της ΚΟΠ έσφαλε στην ενδιάμεση απόφασή της όταν αποφάσισε ότι ο Τροποποιητικός Νόμος 87 του 1985, και συγκεκριμένα το άρθρο 9(1)(β), δεν έχει εφαρμογή ή/και δεν είναι εφαρμοστέος Νόμος στην παρούσα υπόθεση.
- (γ) Η Δικαστική Επιτροπή της ΚΟΠ έσφαλε στην ίδια απόφασή της με το να αποφασίσει ότι η διαδικασία της ΚΟΠ άρχισε πριν από τη θέσπιση του προαναφερθέντος Νόμου 87 του 1985 και έσφαλε στην απόφασή της ότι τυγχάνει εφαρμογής η διαδικασία που ίσχυε πριν από τη θέσπιση του Νόμου αυτού.
- (δ) Η Δικαστική Επιτροπή της ΚΟΠ έδωσε εσφαλμένη ερμηνεία στα εδάφια (1) και (2) του άρθρου 10 του περί Ερμηνείας Νόμου, Κεφ.1, και εσφαλμένα αποφάσισε ότι ο προαναφερθείς Νόμος 87 του 1985 δεν έχει αναδρομική ισχύ σε θέματα δικονομίας και γενικά διαδικασίας εκδίκασης των υποθέσεων.

Εξ άλλου ο δικηγόρος της ΚΟΠ υποστήριξε ότι η διαδικασία ενώπιον της ΚΟΠ άρχισε από τη στιγμή που παραπέμφθηκε η υπόθεση για εξέταση και διερεύνηση από την Διερευνητική Επιτροπή για προσυνεννοημένους αγώνες, και ότι σύμφωνα με τα εδάφια (1) και (2) του άρθρου 10 του προαναφερθέντος Νόμου, Κεφ. 1, η διαδικασία που πρέπει να εφαρμοστεί στην υπό εξέταση υπόθεση είναι εκείνη που ίσχυε πριν από τη θέσπιση του Νόμου 87 του 1985. Συγκεκριμένα εισηγήθηκε ότι το άρθρο 9(1) του Νόμου αυτού δεν μπορεί να έχει αναδρομική ισχύ. Περιπλέον έγινε εισήγηση ότι, τουλάχιστο όσον αφορά τους 3 αξιωματούχους του Σωματείου, δε χωρεί έφεση γιατί δεν επιτρέπεται από το Καταστατικό της ΚΟΠ.

θα εξετάσουμε πρώτα την εισήγηση του δικηγόρου της ΚΟΠ ότι η ΑΔΕΑ δεν έχει δικαίωμα να επιληφθεί της παρούσας υπόθεσης ως δευτεροβάθμια Δικαστική Επιτροπή σε ό,τι αφορά τους 3 αξιωματούχους.

Σύμφωνα με το άρθρο 9(2) του Τροποποιητικού Νόμου 87 του 1985 (για τον οποίο Νόμο θα ασχοληθούμε περισσότερο σε μεταγενέστερο στάδιο), η ΑΔΕΑ, ως δευτεροβάθμια Δικαστική Επιτροπή, έχει αρμοδιότητα να αποφασίζει για κάθε έφεση, εναντίον των αποφάσεων των οικείων Δικαστικών Επιτροπών όταν η έφεση επιτρέπεται από τα οικεία Καταστατικά και κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις.

Η ΑΔΕΑ είχε την ευκαιρία να εξετάσει παρόμοιο θέμα και προηγουμένως και αποφάσισε ότι δεν μπορεί να επιλαμβάνεται εφέσεων πέραν των όσων αναφέρονται ρητά στο Καταστατικό της ΚΟΠ. Οι περιπτώσεις αυτές, όπως ήδη αποφασίστηκε επανειλημμένα, είναι περιοριστικές και δεν μπορεί να υποβληθεί έφεση σε καμιά άλλη περίπτωση.

Έχουμε εξετάσει την περίπτωση των 3 αξιωματούχων, στους οποίους επεβλήθηκε πρόστιμο £250 στον κάθε ένα, και συμφωνούμε με τον ευπαίδευτο δικηγόρο της ΚΟΠ ότι η περίπτωση τους δεν εμπίπτει στις περιπτώσεις εκείνες που επιτρέπεται έφεση από το Καταστατικό της ΚΟΠ. Επομένως κρίνουμε ότι η ΑΔΕΑ στερείται δικαιοδοσίας να επιληφθεί της έφεσης των 3 αξιωματούχων.

Θα προχωρήσουμε τώρα με την εξέταση των άλλων νομικών σημείων που προβλήθηκαν εκ μέρους του Σωματείου.

Προτού όμως εξετάσουμε τα διάφορα επιχειρήματα που προβλήθηκαν από τους δικηγόρους, θεωρούμε βοηθητικό να αναφερθούμε στις διάφορες νομοθετικές διατάξεις. Με τον περί Κυπριακού Οργανισμού Αθλητισμού Νόμο 41 του 1969 καθιδρύθηκε ειδικός ανεξάρτητος Οργανισμός, ο οποίος αποτελεί νομικό πρόσωπο για τη γενική εποπτεία του αθλητισμού και ρύθμιση των αθλητικών ζητημάτων πάνω σε καλύτερη βάση και το συντονισμό όλων των δραστηριοτήτων και εκδηλώσεων του αθλητισμού.

Με το εδάφιο (2) του άρθρου 6 του προαναφερθέντος Νόμου καθορίστηκαν οι αρμοδιότητες του Διοικητικού Συμβουλίου του ΚΟΑ. Το άρθρο αυτό τροποποιήθηκε αργότερα με το άρθρο 2(β) του Νόμου 22 του 1972, στον οποίο Νόμο δόθηκε αναδρομική ισχύ από τις 13 Οκτωβρίου 1970, σε τρόπο ώστε να διευρυνθούν οι αρμοδιότητες του Οργανισμού. Το εν λόγω τροποποιηθέν άρθρο 6(2) τροποποιήθηκε μεταγενέστερα με το άρθρο 3 του Νόμου 2 του 1973, ως άρθρο 5(2). Το άρθρο αυτό καταργήθηκε με τη σειρά του και αντικαταστάθηκε με το άρθρο 4 του Νόμου 87 του 1985, στο οποίο προβλέπονται οι αρμοδιότητες του Διοικητικού Συμβουλίου του ΚΟΑ.

Το άρθρο 19(2)(α) του προαναφερθέντος Νόμου 41 του 1969, το οποίο αναριθμήθηκε μεταγενέστερα ως άρθρο 18(2)(α), δίδει δικαίωμα στο Διοικητικό Συμβούλιο, με την έγκριση του Υπουργικού Συμβουλίου, να εκδίδει Κανονισμούς, μεταξύ άλλων για τη ρύθμιση της αθλητικής δεοντολογίας, των αθλητικών παραπτωμάτων, της αθλητικής πειθαρχίας, της σχετικής δικονομίας και του Κυπριακού αθλητισμού γενικά, καθώς επίσης και για τον καθορισμό των ποινών που επιβάλλονται. Το άρθρο αυτό έχει τώρα αναριθμηθεί ως άρθρο 25 με το Νόμο 87 του 1985. Το Διοικητικό Συμβούλιο, ασκώντας τις εξουσίες του σύμφωνα με το εν λόγω άρθρο 18(2)(α), εξέδωσε τους περί ΚΟΑ (Γενικά Διατάξεις και Πειθαρχία) Κανονισμούς του 1970 και 1971, που προβλέπουν, μεταξύ άλλων, και ειδικότερα στους Κανονισμούς 11-16, την καθίδρυση και συγκρότηση της Ανωτάτης Δικαστικής Επιτροπής Αθλητισμού ως επίσης και τις αρμοδιότητές της.

Βάσει των Κανονισμών αυτών η καθιδρυθείσα ΑΔΕΑ για πολλά χρόνια ασκούσε τις αρμοδιότητες που προβλέπονται στον Κανονισμό 14. Εν τω μεταξύ, όμως, το Ανώτατο Δικαστήριο στην υπόθεση με αρ. 415/83 ΕΘΝΙΚΟΥ Δευτερας εναντίον ΚΟΑ (1984) 3 C.L.R. 1150, αποφάσισε ότι η ΑΔΕΑ στερείται αρμοδιότητας να εκδικάζει, ως πρωτοβάθμια Επιτροπή αθλητικές δικαστικές υποθέσεις (αθλητικές διαφορές) γιατί ο Κανονισμός 14(1)(α) των προαναφερθέντων Κανονισμών έγινε καθ' υπέρβαση του Νόμου για τον ΚΟΑ.

Πρέπει να υπογραμμιστεί, ωστόσο, ότι όσον αφορά τις αρμοδιότητες της ΑΔΕΑ σε θέματα αθλητικών διαφορών, αθλητικών παραπτωμάτων, αθλητικής πειθαρχίας και της σχετικής δικονομίας, ο Κανονισμός 14 δεν κρίθηκε άκυρος, και επομένως η κατ' έφεση αρμοδιότητα της ΑΔΕΑ εναντίον αποφάσεων των οικείων Δικαστικών Επιτροπών, παρέμεινε άθικτη. Το ίδιο ισχύει και για την πρωτοβάθμια αρμοδιότητα της ΑΔΕΑ να εκδικάζει αθλητικά παραπτώματα σύμφωνα με τις υποπαραγράφους (β) και (γ) της παραγράφου (1) του Κανονισμού 14.

Ως αποτέλεσμα της απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου, θεωρήθηκε σκόπιμο να ρυθμιστεί νομοθετικά το όλο θέμα της καθίδρυσης, συγκρότησης και αρμοδιοτήτων της ΑΔΕΑ. Έτσι με τον Τροποποιητικό Νόμο 87 του 1985, που τέθηκε σε ισχύ στις 19 Ιουλίου 1985 καθιδρύεται η ΑΔΕΑ. Τα σχετικά άρθρα που αναφέρονται στην καθίδρυση, συγκρότηση και αρμοδιότητες της βρίσκονται στα άρθρα 6 μέχρι 11 του βασικού Νόμου, τα οποία τροποποιήθηκαν με το άρθρο 5 του Τροποποιητικού Νόμου 87 του 1985. Ειδικότερα σε ότι αφορά τις αρμοδιότητες της ΑΔΕΑ το άρθρο 9 προβλέπει ως εξής:

9. Η Ανωτάτη Δικαστική Επιτροπή Αθλητισμού κέκτηται τας εξής αρμοδιότητας:

(1) Ως πρωτοβάθμιος Δικαστική Επιτροπή-

(α) όπως εκδικάζει αθλητικές δικαστικές υποθέσεις οσάκις το καταστατικόν της οικείας αθλητικής ομοσπονδίας δεν προβλέπει περί τούτου·

- (β) όπως εκδικάζη αθλητικά παραπτώματα, οσάκις το καταστατικόν της οικείας αθλητικής ομοσπονδίας δεν προβλέπη περί τούτου:

Νοείται ότι οσάκις δι' αθλητικήν δικαστικήν υπόθεσιν ή αθλητικόν παράπτωμα η οικεία αθλητική ομοσπονδία ή το οικείον αθλητικόν σωματείον έχη αρμοδιότητα εκδικάσεως η Ανωτάτη Δικαστική Επιτροπή Αθλητισμού θα ασκή πρωτοβάθμιον δικαστικήν δικαιοδοσίαν εάν η οικεία ομοσπονδία ή το οικείον αθλητικόν σωματείον δεν ασκήσουν την ως είρηται αρμοδιότητα εντός τεσσαράκοντα πέντε ημερών από της ημερομηνίας καθ'ην η αθλητική δικαστική υπόθεσις εδημιουργήθη ή το αθλητικόν παράπτωμα διεπράχθη.

- (γ) όπως εκδικάζη αθλητικά παραπτώματα συνιστάμενα εις αντιαθλητικήν συμπεριφοράν ή εις παράβασιν ή μη συμμόρφωσιν προς τα διατάξεις του παρόντος Νόμου ή των δυνάμει αυτών εκδοθέντων Κανονισμών.

- (2) Ως η Ανωτάτη δευτεροβάθμιος Δικαστική Επιτροπή, όπως κρίνη και αποφασίζη επί πάσης εφέσεως, ήτις ήθελεν ασκηθή κατ'αποφάσεων των οικείων δικαστικών επιτροπών, οσάκις τοιαύτη έφεσις επιτρέπεται υπό των οικείων καταστατικών και εφ' όσον ο Οργανισμός θα απεδέχετο τοιαύτην αρμοδιότητα.

- (3) Να επιδικάζη έξοδα εις αμφοτέρας τας εν εδαφίοις (1) και (2) του παρόντος άρθρου προβλεπομένας περιπτώσεις.

Από τη διατύπωση του πιο πάνω άρθρου προκύπτει ότι η ΑΔΕΑ έχει πρωτοβάθμια αρμοδιότητα καθώς επίσης και δευτεροβάθμια αρμοδιότητα, όπως είχε και προηγουμένως σύμφωνα με τον Κανονισμό 14(1) και (2) των προαναφερθέντων Κανονισμών του 1970 και 1971. Η πρωτοβάθμια αρμοδιότητα της ΑΔΕΑ περιλαμβάνει την εκδίκαση αθλητικών δικαστικών υποθέσεων και αθλητικών παραπτωμάτων όταν το Καταστατικό της οικείας αθλητικής Ομοσπονδίας δεν προβλέπει περί τούτου.

Πρέπει να σημειωθεί, επίσης, ότι με την επιφύλαξη στις παραγράφους (α) και (β) του εδαφίου (1) του άρθρου 9 δίδεται για πρώτη φορά στην ΑΔΕΑ πρωτοβάθμια αρμοδιότητα εκδίκασης αθλητικών δικαστικών υποθέσεων ή αθλητικών παραπτωμάτων ακόμα και σε περιπτώσεις που η οικεία Ομοσπονδία έχει αρμοδιότητα να εκδικάζει τέτοια θέματα, αλλά παραλείπει να ασκήσει την αρμοδιότητα της μέσα σε 45 μέρες από την ημερομηνία που διαπράχθηκε το παράπτωμα ή δημιουργήθηκε η αθλητική δικαστική υπόθεση.

Σκοπός της διατάξεως αυτής, είναι κατά τη γνώμη μας, η άσκηση από τον ΚΟΑ ελέγχου σε ότι αφορά την άσκηση από τις διάφορες Ομοσπονδίες των αρμοδιοτήτων τους για εκδίκαση αθλητικών δικαστικών υποθέσεων ή αθλητικών παραπτωμάτων. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι η άσκηση από τον ΚΟΑ τέτοιου ελέγχου εμπίπτει στους βασικούς σκοπούς του.

Με άλλα λόγια η ΑΔΕΑ έχει πρωτοβάθμια αρμοδιότητα να εκδικάζει αθλητικές δικαστικές υποθέσεις και αθλητικά παραπτώματα κατά κύριο λόγο, όταν το καταστατικό της οικείας Ομοσπονδίας δεν προβλέπει για τέτοια θέματα, και να επεμβαίνει κατά δεύτερο λόγο εκεί που το καταστατικό της οικείας Ομοσπονδίας προβλέπει την εκδίκαση τέτοιων υποθέσεων αλλά δεν έλαβε χώρα η δέουσα διαδικασία μέσα σε 45 μέρες.

Μας απασχόλησε επίσης το θέμα κατά πόσο η περίοδος των 15 ημερών μέσα στην οποία θα πρέπει να γίνεται η καταγγελία για αθλητικά παραπτώματα, η οποία καθορίζεται στο εδάφιο (3) του άρθρου 10 του Νόμου, αναφέρεται στα αθλητικά παραπτώματα που προβλέπονται στην παράγραφο (β) του εδαφίου (1) του άρθρου 9, ή στα αθλητικά παραπτώματα που προβλέπονται στην παράγραφο (γ) του ιδίου εδαφίου. Είναι γεγονός ότι η διάταξη αυτή δημιουργεί κάποιο πρόβλημα στην εφαρμογή της.

Κατά τη γνώμη μας η περίοδος των 15 ημερών αναφέρεται οπωσδήποτε στα αθλητικά παραπτώματα που προβλέπονται από την παράγραφο (γ). Στην περίπτωση αυτή δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα στην ερμηνεία και εφαρμογή του εδαφίου (3) και η καταγγελία πρέπει να υποβάλλεται οπωσδήποτε μέσα σε 15 μέρες από την ημερομηνία που διαπράχθηκε το παράπτωμα.

Στην περίπτωση των παραπτωμάτων που η ΑΔΕΑ έχει αρμοδιότητα να εκδικάζει σύμφωνα με την παράγραφο (β) του εδαφίου (1) του άρθρου 9, δηλαδή σε περίπτωση που το καταστατικό της οικείας ομοσπονδίας δεν προβλέπει την εκδίκαση τέτοιων υποθέσεων, και πάλιν δεν υπάρχει οποιοδήποτε πρόβλημα στην εφαρμογή του εδαφίου (3) του άρθρου 10 και η καταγγελία πρέπει οπωσδήποτε να υποβάλλεται μέσα σε 15 μέρες από την ημερομηνία που διαπράχθηκε το παράπτωμα.

Όσον αφορά όμως την αρμοδιότητα της ΑΔΕΑ που αναλαμβάνει δυνάμει της επιφύλαξης των παραγράφων (α) και (β) του εδαφίου (1) του άρθρου 9, δηλαδή εκεί που το καταστατικό της οικείας Ομοσπονδίας προβλέπει την εκδίκαση τέτοιων υποθέσεων αλλά δεν έλαβε χώραν η δέουσα διαδικασία μέσα σε 45 μέρες, η περίοδος των 15 ημερών δεν μπορεί να έχει εφαρμογή γιατί η περίοδος αυτή θα έχει ήδη παρέλθει πριν η ΑΔΕΑ αναλάβει αρμοδιότητα.

Σε τέτοια περίπτωση η ΑΔΕΑ αναλαμβάνει αρμοδιότητα μετά την παρέλευση των 45 ημερών όταν το θέμα παραπεμφθεί ενώπιόν της, χωρίς να χρειάζεται καμιά καταγγελία στην ΑΔΕΑ γιατί εξάλλου η σχετικά καταγγελία πρέπει να είχε υποβληθεί στην οικεία Ομοσπονδία που είχε πρώτη αρμοδιότητα.

Το άλλο ερώτημα που εγείρεται, και για το οποίο υπήρξε μακρά συζήτηση ενώπιον μας, είναι κατά πόσο μετά την παρέλευση των 45 ημερών η αρμοδιότητα της ΑΔΕΑ είναι αποκλειστική ή κατά πόσο εξακολουθεί η οικεία Ομοσπονδία να έχει συντρέχουσα αρμοδιότητα. Έχουμε εξετάσει το θέμα με μεγάλη προσοχή και καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι μετά την παρέλευση των 45 ημερών η ΑΔΕΑ έχει αποκλειστική αρμοδιότητα να εκδικάζει τις υποθέσεις αυτές. Θα ήταν κατά τη γνώμη μας αδιανόητο να συντρέχουν δυο παράλληλες αρμοδιότητες για την εκδίκαση ακριβώς του ιδίου θέματος με κίνδυνο να αντιμετωπίζουν οι κατηγορούμενοι τις ίδιες κατηγορίες ενώπιον δυο δικαστικών οργάνων, τα οποία δυνατόν να καταλήξουν και σε διαφορετικά συμπεράσματα. Εάν υπήρχαν δυο συντρέχουσες αρμοδιότητες η επιφύλαξη δεν θα είχε κατά τη γνώμη μας καμιά σημασία ή αποτελεσματικότητα.

Αλλά ανεξάρτητα από το κατά πόσο η ΑΔΕΑ έχει αποκλειστική αρμοδιότητα μετά την παρέλευση των 45 ημερών, το θέμα που πρέπει να εξεταστεί στην υπό εκδίκαση υπόθεση είναι κατά πόσο ο Νόμος 87 του 1985, που τέθηκε σε ισχύ στις 19 Ιουλίου 1985, μπορεί να έχει εφαρμογή και για παραπτώματα που διαπράχθηκαν πριν από τη θέσπισή του.

Τα γεγονότα στο σημείο αυτό είναι αμφισβητήσιμα. Από τα ενώπιόν μας τεθέντα στοιχεία προκύπτει ότι μετά τη διάπραξη του υπό εξέταση παραπτώματος που έγινε, όπως ήδη λέχθηκε, μεταξύ 15-19 Μαΐου 1985 δόθηκε εντολή για τη διερεύνηση της υποθέσεως από τη Διερευνητική Επιτροπή. Στις 22 του ιδίου μήνα η Διερευνητική Επιτροπή με το πόρισμά της (Τεκμ 8) κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν δύναται να εκδώσει οποιοδήποτε πόρισμα πριν από την εκδίκαση της υποθέσεως που άρχισε να ερευνά η Αστυνομία. Το θέμα παρέμεινε σε εκκρεμότητα μέχρι 16-18 Οκτωβρίου 1985, όταν παραπέμφθηκε από το Διοικητικό Συμβούλιο στη Δικαστική Επιτροπή της ΚΟΠ και ειδοποιήθηκαν οι εφεσεύοντες να παρουσιαστούν ενώπιον της Δικαστικής Επιτροπής στις 21 Οκτωβρίου 1985.

Με βάση τα γεγονότα αυτά η ΑΔΕΑ βρίσκει ότι η διαδικασία για την εκδίκαση άρχισε όταν η υπόθεση παραπέμφθηκε ενώπιον της Δικαστικής Επιτροπής της ΚΟΠ δηλαδή στις 16 ή 18 Οκτωβρίου 1985, και όχι όταν δόθηκε εντολή στη Διερευνητική Επιτροπή για διερεύνηση. Με άλλα λόγια, η διαδικασία για την εκδίκαση της υποθέσεως άρχισε μετά την παρέλευση των 45 ημερών, όχι μόνο από τη διάπραξη του παραπτώματος, αλλά και από τη θέσπιση του Τροποποιητικού Νόμου 87 του 1985. Στο συμπέρασμα αυτό καταλήξαμε έχοντας υπόψη ότι το αρμόδιο όργανο της ΚΟΠ με δικαιοδοσία να εκδικάζει τέτοιες υποθέσεις είναι η Δικαστική Επιτροπή της ΚΟΠ σύμφωνα με το άρθρο 20 του Καταστατικού της.

Επανερχόμενοι στην εισήγηση του Δικηγόρου της ΚΟΠ ότι ο Νόμος 87 του 1985 δεν μπορεί να εφαρμοστεί σε περιπτώσεις που το παράπτωμα διαπράχθηκε πριν από τη θέσπισή του, δηλαδή ότι δεν μπορεί να δοθεί αναδρομικότητα στο Νόμο αυτό, έχουμε να παρατηρήσουμε τα πιο κάτω:

Είναι γεγονός ότι αποτελεί θεμελιώδη αρχή ότι ένας Νόμος ισχύει για το μέλλον και δεν μπορεί να επηρεάσει τις δημιουργηθείσες έννομες σχέσεις. Βέβαια ο κανόνας αυτός είναι ερμηνευτικός, και εκτός από τις περιπτώσεις εκείνες που κατοχυρώνονται ρητά από το Σύνταγμα (όπως πχ στα άρθρα 12 και 24) ο νομοθέτης μπορεί να προσδώσει αναδρομικότητα στους νόμους. Η αρχή, όμως, κατά της αναδρομικής ισχύος ενός Νόμου, δεν εφαρμόζεται σε νομοθετήματα τα οποία αφορούν μόνο τη διαδικασία και πρακτική των δικαστηρίων. Αποτελεί βασικό κανόνα ότι κανένας δεν έχει κεκτημένο δικαίωμα σε οποιαδήποτε διαδικασία παρά μόνο το δικαίωμα προώθησης ή υπεράσπισης της υπόθεσής του με τον τρόπο που καθορίζεται από το Νόμο κατά το χρόνο που εκδικάζεται. Αλλαγές στον τρόπο της διαδικασίας είναι πάντοτε αναδρομικές εκτός αν υπάρχει σαφής ένδειξη για το εναντίο. (Maxwell on Interpretatio of Statutes 12th edition page 222).

Παραθέτουμε επίσης το πιο κάτω απόσπασμα από τον Halsbury's Laws of England 4th edn, vol. 44, παράγραφος 925, σελίδα 574, σχετικά με το θέμα της αναδρομικής ισχύος των διαδικαστικών Νόμων:

925. Statutes relating to procedure or evidence. The presumption against retrospection does not apply to legislation concerned merely with matters of procedure or of evidence; on the contrary, provisions of that nature are to be construed as retrospective unless there is a clear indication that such was not the intention of Parliament.

Και πιο κάτω αναφέρεται

Provisions introducing new remedies have been classed with provisions as to procedure for the purpose of the rules relating to retrospective effect, so that they are prima facie applicable both to proceedings subsequently begun in respect of existing causes of action and to existing proceedings, whether pending before a court of first instance or an appellate tribunal, and provisions suspending remedies are probably to be regarded as procedural in character.

Η αρχή αυτή ακολουθήθηκε και εφαρμόστηκε επανειλημμένα από τα Δικαστήρια στην Κύπρο. Συγκεκριμένα, στην υπόθεση Κωνσταντινίδη vs Δημοκρατίας (1978) 2 C.L.R. 337 ο κατηγορούμενος καταδικάστηκε από το Καουργιοδικείο χωρίς να διεξαχθεί προανάκριση εν όψει της θεσπίσεως του Νόμου 42 του 1974, παρόλο που το αδίκημα είχε διαπραχθεί πριν από τη θέσπιση του Νόμου αυτού. Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας τον ισχυρισμό του κατηγορουμένου ότι ο Νόμος 42 του 1974

εφαρμόστηκε αναδρομικά, γιατί τα αδικήματα που αντιμετώπιζε διαπράχθηκαν πριν από τη θέσπισή του, υπογράμμισε ότι ο Νόμος 42 του 1974 δεν κατάργησε το άρθρο 92 του Κεφ. 155, το οποίο προβλέπει για προανακρίσεις, αλλά καθόρισε υπαλλακτική διαδικασία σε ορισμένες περιπτώσεις. Έτσι, στην απόφαση του Δικαστηρίου, τονίστηκε ότι το άρθρο 10(2)(ε) του περί Ερμηνείας Νόμου δεν εφαρμόζεται σε περιπτώσεις όπως την παρούσα. Τέλος, το Δικαστήριο αποφάσισε, ότι ο κατηγορούμενος δεν είχε κεκτημένο δικαίωμα στη διεξαγωγή προανακρίσεως, γιατί ο Νόμος 42 του 1974 περιέχει διατάξεις που σχετίζονται μόνο με θέματα διαδικασίας και επομένως εφαρμόζεται σε όλες τις διαδικασίες, συμπεριλαμβανομένων και των διαδικασιών που εκκρεμούσαν όπως στην περίπτωση του Κατηγορουμένου.

Στην υπό εξέταση υπόθεση η ΑΔΕΑ είναι της γνώμης ότι η επιφύλαξη του άρθρου 9(1), που προστέθηκε με το Νόμο 87 του 1985, αφορά σε θέματα δικονομίας και γενικά διαδικασίας εκδίκασης παραπτωμάτων, και δεν στερεί κεκτημένο δικαίωμα οποιουδήποτε διαδίκου να πρωθήσει την υπόθεσή του. Γι' αυτό το λόγο η ΑΔΕΑ κρίνει ότι ο Νόμος αυτός μπορεί να εφαρμοστεί αναδρομικά σε όλες τις διαδικασίες συμπεριλαμβανομένων και εκείνων που εκκρεμούν.

Δεδομένου ότι τα παραπτώματα για τα οποία βρέθηκε ένοχο το Σωματείο διαπράχθηκαν μεταξύ 15 και 19 Μαΐου 1985, και όχι μόνο δεν άρχισε η διαδικασία μέσα σε 45 μέρες από της ημερομηνίας εκείνης, αλλά παρήλθαν 45 μέρες και από τη θέσπιση του προαναφερθέντος Νόμου 87 του 1985, βρίσκουμε ότι η Δικαστική Επιτροπή δεν είχε δικαιοδοσία να επιληφθεί της υποθέσεως και επομένως η ενδιαμέσση απόφασή της είναι εσφαλμένη. Αποκλειστική αρμοδιότητα μετά την παρέλευση των 45 ημερών, όπως εξηγήσαμε προηγουμένως, ανέλαβε η ΑΔΕΑ.

Ύστερα από τα πιο πάνω θα πρέπει να ληφθούν τα αναγκαία μέτρα ώστε το θέμα να αχθεί ενώπιον της ΑΔΕΑ ως πρωτοβαθμίου πειθαρχικού οργάνου, η οποία και θα το εκδικάσει νοουμένου ότι συντρέχουν οι αναγκαίες προϋποθέσεις.

Εν όψει του πορίσματός μας αυτού δεν θεωρούμε αναγκαίο να εξετάσουμε κατά πόσο το παράπτωμα για το οποίο βρέθηκε ένοχο το Σωματείο είναι από τα παραπτώματα που εμπίπτουν στην παράγραφο (β) ή στην παράγραφο (γ) του εδαφίου (1) του άρθρου 9 του Νόμου.

Υπό τις περιστάσεις η έφεση του Σωματείου επιτυγχάνει γιατί, δεν εκδικάστηκε από αρμόδιο όργανο, η έφεση των τριών αξιωματούχων απορρίπτεται. Όσον αφορά τα έξοδα να επιστραφεί στο Σωματείο το ποσό των £12.50 από το παράβολο.

Αλέκος Ευαγγέλου

Πρόεδρος

Τίτος Φάνος

Αντιπρόεδρος

Αντώνης Δράκος

Μέλος

Ξένιος Ξενόπουλος

Μέλος